

ARCHIV - VÁNOCE TENKRÁT SMUTNĚ

Stáda, 01 prosinec 2010

Jak tak pátuhuje a zasypal nás sníh, tiše a ochotně se podáváme vni Vánoc. První adventní svíčka byla zapálená, na námstích jsou vánoční stromy a trhy jsou plné Vánoc. Nejen tržnice a obchody, ale i většinou domácností je plná pátvánočního ruchu a shonu. Cukroví začíná pátbívat v krabicích, někde voní schované pátmed ta mlsaly na balkóně...

Na tyhle Vánoce nikdy nezapomenu. Nebyly samy o sobě ničím výjimečné - uklízela jsem postupně celý byt, nakupovala vymýlela dárky, zdobila vánoční okna vystáhanými hvízkami, pekla cukroví (tenkrát se patilo mít co nejvíc druhů), s dětmi malovala novoroční pátáníčka, zdobila stromeček, a pak nakonec i balila dárky. Protože jsem tenkrát neměla zrovna málo do kapsy, nebyly to dárky nějaké drahé, ale o to víc jsem se snažila udělat každému radost, vymyslet něco, co by toho obdarovaného potěšilo. A také, jak jinak, hodně dárků bylo i rukodělných. Pro kluka jsem si vymyslela hrací kostky: kousek od nás jsou truhláři, ke kterým občas zajdu na radu a něco si nechat pátíznoc. Vděla jsem, že tam mají i plno nejrůznějších zbytků, které vyhazují. A tak mě napadlo nechat si nějaké ty hranice nebo tyčky ještě víc různě natřít. Truhlář, který se ukázal jako prima kámoš, byl mým nápadem nadšen, udělal mi těch nejrůznějších kostek, koleček a dalších věcí v různých tvarech opravdovou velkou krabici. A věc nic za to nechtěl. Tak jsem mu alespoň pátinesla velkou škrabku škrabku trdlu :-)). Doma jsem pak kostky namotila a mážu vám zpět. Šťe, že si s nimi kluk hrál pár let. Malé dcerce jsem udělala asi pátmetrovou šesací panenku, na ni nějaké to oblečeníko. Pro manžela jsem měla pátipraven pletený svetr, šarouny a rukavice. Byla jsem na to docela pyšná, opravdu se mi to povedlo. Říkala jsem si, jak mu to bude na lyžích slušet. Samozřejmě, že jsem pátjsem pár drobností nakoupila, jako něco ke štení a tak. Už asi měšíc pátjsem měla opravdu dobrou náladu, protože když jsem pátmed pár dny rovnala prádlo, našla jsem v prádelníku pod složenými cíchami zastržený balíček. Ano, pátiznávám, otevřela jsem ho a celá nadšená objevila pátmekrášnou šilku a ještě taškosmetikou. Tak jsem byla ráda, že mi manžel udělal takovou radost. Samozřejmě, že jsem opatrně všechno zase dala tak, aby nepoznal, že jsem to viděla... Pátšed den, od rána byla doma vánoční nálada a vna frantiku. Abych měla ještě trochu volna na poslední pátípravy, poslala jsem manžela s dětmi ven. Kupodivu se věc nebránil, šekl, že se s nimi ještě stává u rohu pátíjdou kolem štvrté. Tak jsem si pak ještě mohla i na chvíli sednout k televizi, všechny dárky jsem už pod stromeček pátipravila, a jen se šila, až ti moji pátíjdou. Po šasně vešmi, pátmed níž dal i manžel dárky pod stromeček, se začalo vybalovat. Děti byly spokojené, bylo tam pro ně i dost dárků od našich obojích rodičů. Ještě jsem pokala, až manžel rozbálil moje - opravdu mu to šlo a slušelo - a už jsem škoněnatá natáhla pro ty své dva balíčky, na kterých bylo napsáno manželovým rukopisem moje jméno. Vášťe, že jsem byla nakonec opravdu pátekvapená? Dostala jsem balíček se šmi mýdly, dvoje punocháše, Kuců zdravé výživu a troje šary (jednoznačně od Vietnamců), které byly ještě navíc o dvě šla většinou. Na pátjsem tyžpak viděla i u tyně... Prostě to vzal šmahem. Na špána mi šekl, že na Silvestra už nebude. A abych se nezlobila, že má jinou, že ji má rád ... Na jašme nás rozvedli. Dáša